

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **M. R.**, bytem M. 14, M., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/5400/14/4S-VYK, sp. zn. SZ/625/2014/4S-VYK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/5400/14/4S-VYK, sp. zn. SZ/625/2014/4S-VYK **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2014, č. j. MSPV-UM/5400/4S-VYK, sp. zn. SZ/625/2014/4S-VYK bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Třebíč (dále též „úřad práce“) ze dne 18. 7. 2014, č. j. 40743/2014/TRE, kterým nebyl v souladu s ust. § 49 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) přiznán žalobci doplatek na bydlení.

Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 3. 10. 2014 uvedl, že žádá o prošetření příspěvku na pomoc v hmotné nouzi, který mu nebyl vyplacen už v srpnu r. 2014, ačkoliv uvedený zákon nevylučuje poskytnutí dávky na pobyt v terapeutické komunitě, kam byl přijat v červenci roku 2014 poté, co dva roky byl ve výkonu trestu, odkud byl propuštěn na základě amnestie na jaře roku 2013. Z velmi chaotického období se léčil v psychiatrické léčebně PATEB s.r.o. v Jemnici po dobu dvou měsíců, následně mu matka zajistila pomoc v komunitě Pastor Bonus, Podlesí 20, okres Bruntál, kam byl přijat a kde bydlí ode dne 1. 5. 2014. Náklady s pobytem v měsíci květnu roku 2014 uhradila matka. Od července roku 2014 mu byl přiznán příspěvek na živobytí ve výši 3.410 Kč měsíčně. Klienti terapeutické komunity uzavírají dohodu o pravidelném měsíčním finančním příspěvku, který s ním byl uzavřen ke dni 1. 5. 2014 na částku 5.000 Kč, z níž se hradí část měsíčních nákladů spojených s jeho léčbou.

Upozornil dále na to, že ostatním klientům Terapeutické komunity Pastor Bonus byl tento příspěvek přiznán.

Jeho zdravotní i psychický stav zaznamenal v komunitě výrazné zlepšení, v léčbě měl zájem dále pokračovat, nalézt si v budoucnu zaměstnání a smysluplný život. Jeho matka je rozvedená, žije s žalobcovým bratrem, který je bez zaměstnání, ve dvoupokojovém bytě zatíženém hypotékou, pracuje na finančním úřadě, nemá dostatek finančních prostředků, aby mohla hradit jeho léčení a pobyt v komunitě.

Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 10. 2014 citoval stěžejní část odůvodnění napadeného rozhodnutí, postup a rozhodnutí opíral o ust. § 33 odst. 1, 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podmínkou nároku na doplatek na bydlení mj. i vlastnický nebo nájemní vztah k bytu. Žalobce však v rozhodné době nebyl vlastníkem nebo nájemcem bytu, neboť ode dne 1. 5. 2004 se léčí v psychoterapeutické komunitě Sdružení Pastor Bonus. Toto sdružení s klienty nesjednává smlouvu o poskytování služeb s konkrétní částkou za ubytování a další služby, ale uzavírá s klienty pouze dohodu o pravidelném finančním příspěvku, která hradí část měsíčních nákladů spojených s léčbou. Konkrétní částka za ubytování a další služby není v předmětné dohodě uvedena. Sdružení navíc neposkytuje ani ubytovací služby, neboť dle výpisu z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES je vedeno jako nezisková organizace sloužící domácnostem s klasifikací ekonomických činností – činnosti ostatních organizací sdružující osoby za účelem prosazování společných zájmů. Dále byla zohledněna i skutečnost, že dle prohlášení žalobce náklady na ubytování a stravu hradí jeho matka Růžena Doležalová.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 2. 6. 2014 u Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě žádost o doplatek na bydlení s uvedením trvalého pobytu M. č.p. 14, M., se skutečným pobytem P., S. H. č.p. 20, P. Ze záznamu o sociálním šetření ze dne 17. 6. 2014 vyplynulo, že jmenovaný je umístěn v psychoterapeutické komunitě Sdružení Pastor Bonus ode dne 1. 5. 2014, kde se léčí z důvodů onemocnění – schizofrenie – a drogové

závislosti. Do zařízení byl přemístěn z Třebíče, kde bydlel u prarodiče, předtím na ubytovně. V zařízení sdílí pokoj s dalšími čtyřmi až pěti lidmi. Pobyt platí matka, která je zaměstnaná. V rámci léčby podstupuje terapie, sám nesmí uvedené zařízení bez doprovodu opustit. Dále je ve spise evidována dohoda o pravidelném měsíčním finančním příspěvku klienta nebo rodičů klienta, popř. zákonných zástupců klienta ze dne 1. 5. 2014 prokazující, že jmenovaný od uvedeného data je povinen hradit část měsíčních nákladů spojených s jeho léčbou, která činí částku 5.000 Kč měsíčně. Z potvrzení o pobytu ze dne 1. 5. 2014 vystavené Sdružením Pastor Bonus bylo prokázáno, že za pobyt v uvedeném zařízení klient platí 3.900 Kč, terapii 1.300 Kč, pohovory 1.200 Kč, strava 1.050 Kč, celkem 7.450 Kč měsíčně. Z tiskopisu „Informace o užívaném bytu“ ze dne 14. 5. 2014 vyplynulo, že žalobce je ode dne 1. 5. 2014 hlášen na adrese P. 20, S. H., P. Forma bydlení byla uvedena „jiná“. Z tiskopisu „Doklad o výši měsíčních příjmů“ ze dne 2. 6. 2014 nebyly zjištěny u žalobce od května roku 2014 žádné příjmy ze závislé činnosti a funkční požitky, z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti, peněžité dávky nemocenského pojištění, započitatelné příjmy. Z protokolu o ústním jednání sepsaném na úřadu práce dne 14. 5. 2014 s matkou žalobce R. R. bylo prokázáno, že syn si požádal v dubnu roku 2014 o invalidní důchod, rozhodnutí mu nebylo doposud doručeno. Dle výpisu z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES (datum aktualizace databáze dne 30. 4. 2014) bylo potvrzeno, že Sdružení Pastor Bonus je nezisková organizace sloužící domácnostem s klasifikací ekonomických činností – činnosti ostatních organizací sdružujících osoby za účelem prosazování společných zájmů. Žalobce byl přípisem úřadu práce ze dne 4. 7. 2014 (doručeno žalobci dne 9. 7. 2014) poučen dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, za tím účelem mu byla poskytnuta i lhůta 5 dní ode dne oznámení tohoto vyrozumění. Dne 18. 7. 2014 vydal úřad práce pod č. j. 40743/2014/TRE rozhodnutí, jímž nebyl žalobci přiznán doplatek na bydlení. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 29. 7. 2014, o němž rozhodl žalovaný dne 11. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/5400/14/4S-VYK, sp. zn. SZ/625/2014/4S-VYK, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V rámci soudního řízení byl učiněn dotaz na Českou správu sociálního zabezpečení z důvodu zjištění, zda žalobci byl přiznán invalidní důchod a od kterého data. Žalovaná zaslala soudu elektronickou formou rozhodnutí ze dne 23. 5. 2014, č. j. 830 211 4535, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“), neboť ač mu byla přiznána podle posudku OSSZ Třebíč ze dne 6. 5. 2014 invalidita dnem 16. 4. 2014 [připojena příloha žalobce: posudek o invaliditě OSSZ Třebíč ze dne 7. 5. 2014, dle které byl uznán invalidní pro invaliditu III. stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) zdp], získal v rozhodném období, tj. v době ode dne 16. 4. 2004 do 15. 4. 2014 pouze 2 roky a 214 dnů pojištění.

Právní posouzení Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, ust. § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Zdejší soud vychází z toho, že zákon o pomoci v hmotné nouzi je realizací článku 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, upravujícího právo každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění jeho základních životních podmínek. Podle zákona o pomoci v hmotné nouzi (ust. § 2) se osoba nachází v hmotné nouzi zejména tehdy, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo. Osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje tyto podmínky, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví (ust. § 2 odst. 3). Za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením (ust. § 2 odst. 6).

V daném případě bylo prokázáno, že žalobce svým rozhodnutím pobývat v terapeutické komunitě za účelem léčby závislosti na návykových látkách, osvědčil snahu řešit nepříznivou sociální situaci, v níž se nacházel, z důvodu svých životních návyků a způsobu života (srov. ust. § 3 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách) a to tak, aby toto řešení podporovalo jeho sociální začleňování (podle ust. § 3 písm. e) citovaného zákona). Sociální začleňování je proces, který zajišťuje, že osoby sociálně vyloučené nebo sociálním vyloučením ohrožené dosáhnou příležitostí a možností, které jim napomáhají plně se zapojit do ekonomického, sociálního i kulturního života společnosti a žít způsobem, který je ve společnosti považován za běžný. Po ukončení léčby žalobce komunitu opustí a bude vrácen do normálního běžného života, jeho pobyt v terapeutické komunitě je přechodný.

V posuzovaném případě je zřejmé, že žalobce před nástupem léčby bydlel u babičky, předtím na ubytovně (viz sociální šetření ze dne 17. 6. 2014). Trvalý pobyt má sice hlášen na adrese M. 14, M., tato adresa má však spíše formální charakter (podle ust. § 10 zákon o evidenci obyvatel „občan si trvalý pobyt zpravidla zvolí v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání). Pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, pokud tento zákon nestanoví jinak (ust. § 4 zákona o hmotné nouzi). Pro posuzování společného užívání bytu podle zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi je relevantní zejména fakticita společného užívání bytu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2008, č. j. 6 Ads 98/2008-53, www.nssoud.cz), která se však v posuzovaném případě nenaplnila. V situaci žalobce je tedy nesporné, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro to, aby byl posuzován společně s matkou a bratrem pro účely stanovení jeho životního a existenčního minima. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že jmenovaný je osobou v hmotné nouzi, neboť nemá z důvodu svého zdravotního stavu žádné příjmy a zabezpečení jeho základních životních

podmínek je tak vážně ohroženo, neboť byt u něho byla prokázána invalidita III. stupně, vzhledem k nesplnění podmínky potřebné doby zaměstnání mu nárok na invalidní důchod nevznikl.

Z těchto důvodů se zdejší soud neztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že žalobci nelze poskytnout pomoc v hmotné nouzi na pobyt v terapeutické komunitě, která není registrovaným zařízením dle zákona o sociálních službách. Terapeutická komunita, v níž se žalobce léčí ze své drogové závislosti, je církevní organizací, která se neřídí pravidly stanovenými pro poskytování sociálních služeb podle zákona o sociálních službách a je na rozhodnutí dané osoby, do jakého zařízení pro odvykání závislosti na návykových látkách nastoupí, nicméně právní status terapeutické komunity, v níž se žalobce léčí, nebyl předmětem dokazování. Zákon o pomoci v hmotné nouzi neváže pomoc v hmotné nouzi na podmínku léčby ve státním či státem registrovaném zařízení, proto tato skutečnost by nemohla jít eventuálně k žalobcově tíži. I pokud by se tedy jednalo o terapeutickou komunitu, která není poskytovatelem sociálních služeb zapsaných v registru podle ust. § 85 a § 104 zákona o sociálních službách, nebyl by to důvod pro neposkytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi. Tím spíše by důvodem pro neposkytnutí dávky v hmotné nouzi nebyla skutečnost, že zvolená terapeutická komunita je církevní organizací, neboť Česká republika je demokratickým právním státem, který je ideologicky neutrální (k tomu srov. nález Ústavního soudu ČR ze dne 27. 11. 2002, Pl. ÚS č. 6/02, N146/208 Sb.NU 295, publikovaný pod č. 4/2003 Sb.), a proto nemůže diskriminovat jednotlivce za rozhodnutí léčit se v církevním zařízení. Pokud pak jde o měsíční platbu za pobyt v terapeutické komunitě, pak maximální výše úhrady za služby v této komunitě poskytující sociální služby na základě zákona o sociálních službách je stanovena ve vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Tato vyhláška v ust. § 33 odst. 2 stanoví, že maximální výše úhrady za stravu činí 150 Kč denně a za ubytování rovněž 150 Kč denně (celkem tedy maximální výše úhrady za ubytování a stravování činí měsíčně 9.000 Kč). Maximální výše úhrady za provádění terapeutických činností v citované vyhlášce uvedena není. Sjedená odměna za pobyt v terapeutické komunitě (5.000 měsíčně) tedy v žádném případě nepřekračuje vyhláškou stanovené maximum (jen za pobyt a stravu je to 9.000 Kč měsíčně). Soud tedy uzavírá, že pro posuzování, zda je žalobce osobou v hmotné nouzi, nemá žádný vliv, zda se léčí ze závislosti na návykových látkách v terapeutické komunitě registrované podle zákona o sociálních službách či nikoli, a že sjedená výše odměny za její pobyt v terapeutické komunitě je nižší, než jsou maxima stanovená příslušnou vyhláškou.

Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o hmotné nouzi za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže za a) je propuštěna z výkonu zabezpečovací detence, z výkonu vazby nebo z výkonu trestu odnětí svobody nebo b) je po ukončení léčby chorobných závislostí propuštěna ze zdravotnického zařízení psychiatrické léčebny nebo léčebného zařízení pro chorobné závislosti nebo c) je propuštěna ze školského zařízení pro výkon ústavní či ochranné výchovy nebo z pěstounské péče po dosažení zletilosti, resp. v 19 letech nebo d) nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou bez přístřeší, nebo e) je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby.

Správní soud si je vědom toho, že demonstrativní výčet situací, v níž je osoba ohrožena sociálním vyloučením, neobsahuje popis situace žalobce, tedy situaci osoby dlouhodobě závislé na návykových látkách, která absolvuje pobyt v terapeutické komunitě za účelem, aby se zbavila své drogové závislosti. Metodický pokyn MPSV ČR č. 2/2008 ze dne 25. 2. 2008, č. j. 2008/12168/21 připouští, že pro peněžitou pomoc osobám umístěným do terapeutické komunity, které nemají dostatečné prostředky k úhradě za pobyt v těchto komunitách, není v současné době stanoven postup ani zákonem ani metodikou. Metodický pokyn pro tyto situace upravuje různé možnosti, jak řešit nedostatek finančních prostředků pro úhradu platby za pobyt v terapeutické komunitě. Citovaný metodický pokyn uvádí, že jednou z možností je zařazení do okruhu osob ohrožených sociálním vyloučením (ust. § 2 odst. 6 zákona), protože v případě, že jí jednorázová pomoc nebude poskytnuta, nebude moci být dále v terapeutické komunitě, a proto je ohrožena sociálním vyloučením. Druhou možností je využití ust. § 2 odst. 3 zákona, kdy v případě, že jí nebude poskytnuta pomoc, hrozí jí vážná újma na zdraví.

Nelze přehlédnout, že osoby závislé na drogách trpí negativním sociálním obrazem a mohou být konfrontovány s nenávistí ze strany obyvatel úřadů. Z uvedeného lze dovodit, že mladí narkomani jsou osobami, které jsou sociálně vyloučené a léčba, která povede k jejich sociálnímu začlenění je navýsost žádoucí. Z tohoto důvodu v případě osoby závislé na návykových látkách, která projeví svou vůli absolvovat náročnou léčbu své závislosti a jediným důvodem pro její přerušení by byly její sociální poměry, tedy nedostatek finančních prostředků, soud dospěl k závěru, že takováto osoba bez pomoci v hmotné nouzi nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením. Subsidiárně by pak případně bylo možno uvažovat i o aplikaci ust. § 6 odst. 3 zákona o hmotné nouzi, podle něž se osoba považuje za osobu v hmotné nouzi, i když nesplňuje jiné zákonné nároky „*avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví*“. Případnější pro situaci žalobce se jeví spíše aplikace zákonného ustanovení o sociálním vyloučení (ust. § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Jmenovaný, který se léčí ze závislosti na návykových látkách v terapeutické komunitě, navíc je ztížen vážným zdravotním onemocněním – paranoidní schizofrenií – je v takové životní situaci, kdy nemůže pracovat, je izolován v léčebné komunitě a je nucen se případně zadlužovat, neboť finanční výpomoc ze strany matky je projevem dobré vůle, nikoliv zákonné povinnosti. Žalobce tedy nemůže bez finanční pomoci ze strany státu úspěšně řešit svou situaci a zbavit se svého sociálního vyloučení, byť ze spisové dokumentace vyplynulo, že pobírá od března r. 2014 příspěvek na živobytí, od června r. 2014 v částce 3.410 Kč měsíčně. Jedná se o částku, která nevykryvá celkové náklady s jeho pobytem v terapeutické komunitě, neboť z potvrzení Sdružení Pastor Bonus ze dne 1. 5. 2014 vyplynulo, že žalobce hradí celkem částku 7.450 Kč, tj. 3.900 Kč ubytování, 1.300 Kč terapeutické skupiny, 1.200 Kč pohovory a 1.050 Kč strava.

Optikou výše uvedeného náhledu dospěl soud k závěru, že sociální vyloučení (ust. § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi) hrozí i osobě, která je či byla závislá na návykových látkách a jejíž léčba této závislosti v terapeutické komunitě by byla ukončena pouze z důvodů nedostatku prostředků.

Ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. proto napadené rozhodnutí bylo zrušeno a vysloveno současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším postupu je žalovaný vázán závazným právním názorem zdejšího soudu, dle kterého ze shora

uvedených důvodů vznikl žalobci nárok na doplatek bydlení ode dne 1. 5. 2014 (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce úspěšný, náklady řízení však neúčtoval, žalovaný nemá nárok na náhradu nákladů řízení ze zákona (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 19. května 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení
Barbora Zachovalová